

„...Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül!”

Izaiás próféta csodálatos képpel próbálja leírni Isten gondoskodó szeretetét. A Vigasztalások könyvének is nevezett részben olyan pásztornak rajzolja meg, aki karjára veszi, ölében hordozza bárányait, és nagy gonddal vezeti a juhokat. Máté ezt a törődést azzal tetézi, hogy az egy elcsatangolt bárányért is otthagyja a többi. Ilyen irgalmas, értünk gondban lévőknek mutatta meg nekünk Jézus az Atyát!

Izaiás felé elhangzik a mai részben a felszólítás: „Hirdesd: Nézzétek, a ti Istenetek!” Megkérdezhetjük magunktól, hogy amikor Istenről beszélünk, ilyennek látjuk, mutatjuk őt?

Ebből fakad az a kérdés is, hogy mennyire próbálok én is hasonló lelkülettel viselkedni a „kicsinyekkel”.

Új felismerés volt számomra, hogy hol is helyezkedik el Máté evangéliumában az eltévedt bárányról szóló példázat. Előtte a kicsinyeket bűnre csábítókra és botrányt okozóakra kiált „jaj”-t Jézus, utána az ellenünk vétő testvérrel szembeni viselkedésmódra ad útmutatást.

Mindhárom rész arra figyelmeztet, hogy maximális törődéssel forduljak a körülöttem élők, családtagjaim, a velem közösségben lévő testvérek felé. Legyen alapvető törekvésem annak keresése, hogyan segíthetem őket Jézus felé. Legyek tudatában annak, hogy rossz példával, botrány okozásával vagy bűnre csábítással rossz útra vezethetem őket, és ők lehetnek eltévelyedésüknek. Ha testvérem vétkezik ellenem, szeretettel végig járom a Jézus által javasolt feddés útját? Ha valakinél bűnt, hibát látok, botránkozás és megszólás helyett őszintén mellé állok, és segítek neki változni?

Mindennap jó lenne felszítani magamban a szándékot: „Nem akarom, hogy egy is elveszen a rám bízottak közül!”

Csikyné Edit, Budapest

